نماز را بین خود و بنده‌ام به دو نیم کرده‌ام و برای بنده‌ام هر آن چیزی است که بخواهد

از ابوهریره ـ رضی الله عنه ـ روایت است که گفت: شنیدم که رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ می‌فرمود: «قَالَ اللهُ تَعَالَى: قَسَمْتُ الصَّلَاةَ بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي نِصْفَيْنِ، وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ الْعَبْدُ: {الْحَمْدُ لِلهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ}، قَالَ اللهُ تَعَالَى: حَمِدَنِي عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ}، قَالَ اللهُ تَعَالَى: أَثْنَى عَلَيَّ عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ}، قَالَ: مَجَّدَنِي عَبْدِي، -وَقَالَ مَرَّةً: فَوَّضَ إِلَيَّ عَبْدِي-، فَإِذَا قَالَ: {إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ}، قَالَ: هَذَا بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ: {اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلا الضَّالِّينَ}، قَالَ: هَذَا لِعَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ»: «نماز را بین خود و بنده‌ام به دو نیم کرده‌ام و برای بنده‌ام هر آن چیزی است که بخواهد، پس چون بنده بگوید: الْحَمْدُ لِلهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، الله تعالی می‌فرماید: بنده‌ام مرا ستایش گفت؛ و چون بگوید: الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. می‌فرماید: بنده‌ام مرا ثنا گفت؛ و چون بگوید: مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ، می‌فرماید: بنده‌ام مرا به بزرگی ستود؛ - و باری می‌فرماید: بنده‌ام اختیارش را به من سپرد - و چون بگوید: إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ، می‌فرماید: این بین من و بنده‌ام است؛ و برای بنده‌ام هر آن چه بخواهد هست؛ پس چون بگوید: اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلا الضَّالِّينَ، می‌فرماید: این برای بنده‌ام است و برای بنده‌ام هر آن چیزی است که بخواهد».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ خبر داده است که الله تعالی در حدیث قدسی می‌فرماید: سورهٔ فاتحه در نماز را بین خود و بنده‌ام دو نیم کرده‌ام، نصف آن برای من و نصف آن برای او. نصف اول آن حمد و ثنا و بزرگداشت الله است که برای آن بهترین پاداش را به بنده‌ام می‌دهم. و نصف دوم آن تضرع و دعاست و دعایش را استجابت می‌کنم و آنچه خواسته را به او عطا می‌کنم. پس چون نمازگزار بگوید: {الحمد لله رب العالمين} (ستایش مخصوص الله پروردگار جهانیان است)، الله می‌فرماید: بنده‌ام مرا حمد و ستایش گفت؛ و چون بگوید: {الرحمن الرحيم} (آن رحمت‌گستر مهربان)، الله می‌فرماید: بنده‌ام مرا ثنا گفت و مرا ستود و به رحمتی که بر همهٔ خلق گسترده‌ام اعتراف کرد؛ و چون بگوید: {مالك يوم الدين} (مالک روز جزاست)، الله می‌فرماید: بنده‌ام مرا تمجید کرد و آن شرف وسیع است. پس چون بگوید: {إياك نعبد وإياك نستعين}، الله متعال می‌فرماید: این میان من و بنده‌ام است. نصف اول از این آیه برای الله است یعنی: {إياك نعبد} که به معنای اعتراف به الوهیت برای الله است و استجابت او با عبادت است و با این بخش، نیمهٔ مخصوص الله به پایان می‌رسد. و نیمهٔ دوم آیه برای بنده است یعنی: {إياك نستعين} که درخواست یاری از الله و وعدهٔ یاری اوست. پس چون بگوید: {إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلا الضَّالِّينَ} الله می‌فرماید: این تضرع و دعایی است از سوی بنده‌ام و بنده‌ام آنچه بخواهد را خواهد داشت و دعایش را اجابت کردم.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/65099